



Arrest

nr. 209 343 van 14 september 2018
in de zaak X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Togolese nationaliteit te zijn, op 9 mei 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 april 2017 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 11 mei 2017 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juni 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 juli 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 25 april 2017 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een inreisverbod. Dit is de bestreden beslissing:

"Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

naam: L(...)

voornaam: K(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Togo

In voorkomend geval, ALIAS: wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. De beslissing tot verwijdering van 25.04.2017 gaat gepaard met dit inreisverbod (2) REDEN VAN DE BESLISSING: Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat: ☐ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of; ☐ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die hem werden betekend op 23.03.2016 (bijlage 20 van 21.03.2016) en op 12.10.2016 (bijlage 20 van 10.10.2016). Verschillende vroegere beslissingen tot verwijdering werden dus niet uitgevoerd. Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen, en werd bovendien door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd.

Drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar: Betrokkenes aanvragen tot gezinshereniging met zijn zus L(...) A(...), die de Nederlandse nationaliteit heeft, werd geweigerd. Het feit dat betrokkene zus L(...) A(...) legaal in België verblijft, geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Evenmin het feit dat betrokkene samenwoont met zijn zus en haar gezin. Hij toont immers niet aan dat zij de mantelzorg van zijn zus behoeft. Een repatriëring naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkenes zus kan betrokkene regelmatig komen bezoeken in Togo en vanuit België contact houden via moderne communicatiemiddelen. Een repatriëring naar Togo vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van betrokkene. Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt de verzoekende partij de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de artikelen 62, 74/11 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) en het hoorrecht.

Het middel luidt als volgt:

“Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd. De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn. Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende: “De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]” Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen. Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;

b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen – in casu de bijlage 13sexies d.d. 19.12.2016) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden; c) De motivering afdoende dient te zijn;

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. In casu is de bestreden beslissing van 25.6.2014 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine). Verzoeker wenst dat Uw Raad er akte van neemt dat verwerende partij in de bestreden beslissing niet afdoende meedeelt waarom er een inreisverbod van 3 jaar werd opgelegd aan verzoeker. Er wordt gemotiveerd dat hij geen wettelijke motieven meer heeft in België, maar toch wordt er een verbod opgelegd voor alle Schengenlanden. Er werd niet nagegaan of verzoeker belangen zou kunnen hebben in andere lande van de EU. Bijgevolg is de beslissing onvoldoende gemotiveerd. Krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van vreemdelingenwet, dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, dewelke in casu helemaal niet is gebeurd en bijgevolg de voormelde wetsbepaling manifest geschonden heeft. Artikel 74/11, § 1, eerste, tweede en derde lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: “§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen : 1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of; 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.). In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: “De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.” (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). De bestreden beslissing wordt, zoals supra uiteengezet, niet afdoende gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod. In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de maximumtermijn van drie jaar. Waarom deze maximumtermijn wordt gehanteerd, wordt niet afdoende uiteengezet. Verzoeker beging geen strafbare feiten.

Verzoeker stelt vast dat verwerende partij een inreisverbod oplegt voor de maximale termijn van drie jaar zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker en de duur van het inreisverbod. Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld. De bestreden beslissing, in het bijzonder de duur van het inreisverbod, is maar schaars gemotiveerd en de weerhouden motivering is niet afdoende. Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient zijn beslissingen omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze telkens wanneer verwerende partij een discretionaire bevoegdheid uitoefent. Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelswijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur. De bestreden beslissing is om die redenen niet afdoende gemotiveerd. Verwerende partij geen poging ondernomen om rekening te houden met de familie- en gezinsleven van verzoeker. In het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet diende zij een uitgebreid onderzoek te doen. Artikel 74/13 van

de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende: (...). Verzoeker leeft hier samen met zijn Nederlandse zus. Verwerende partij heeft verzoeker niet gehoord over zijn gezinsleven. Artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie legt aan de Lidstaten het recht op behoorlijk bestuur op, meer bepaald de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleeden. Tevens bepaalt artikel 41 van het Handvest dat het Recht op Behoorlijk Bestuur met name het recht behelst van eenieder behelst om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. Bij het nemen van de bestreden beslissing heeft verwerende partij echter geen rekening gehouden met de specifieke omstandigheden van de zaak, meer nog, heeft verweerder nagelaten om verzoeker te horen, en zodoende een volledig plaatje te krijgen van de specifieke omstandigheden van de zaak die verzoeker had kunnen aanreiken zoals het feit dat hij hier een broer en een schoonzus heeft en met hen een gezin vormt. Was de verwerende partij op de hoogte geweest van voornoemde gegevens, dan had zij mogelijks een andere wending genomen. Hoe dan ook, aan de hand van het voorgaande blijkt dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing, de beginselen van behoorlijk bestuur niet heeft gerespecteerd, en de materiële motiveringsplicht en het hoorrecht heeft geschonden. Gezien het ontbreken van motivering omtrent de aangehaalde en voorgebrachte stukken van verzoeker is de motiveringsplicht duidelijk geschonden. De bestreden beslissing is dan ook onjuist."

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsook artikel 62 van de Vreemdelingenwet, verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens).

De Raad stelt vast dat verzoeker op geen enkele wijze de opgeworpen schending van artikel 8 van het EVRM uiteenzet in zijn middel, waardoor hij hier niet dienstig naar kan verwijzen.

Betreffende de schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dient te worden gesteld dat het voormelde artikel slechts betrekking heeft op beslissingen tot verwijdering. De bestreden beslissing betreft echter een inreisverbod en zodoende geen beslissing tot verwijdering waardoor verzoeker hier niet dienstig naar kan verwijzen.

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

"§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden. 2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

(...)"

2.3. Verzoeker stelt dat er niet afdoende wordt gemotiveerd waarom er op quasi automatische wijze een inreisverbod wordt opgelegd voor de maximumtermijn van 3 jaar. Hij betoogt dat de bestreden beslissing is genomen zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker en de duur van het inreisverbod. Hij stelt dat de motivering schaars en niet afdoende is.

De Raad stelt vooreerst vast dat in de bestreden beslissing, onder de zin “Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar” het volgende valt te lezen:

“Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar: Betrokkenes aanvragen tot gezinshereniging met zijn zus L(...) A(...), die de Nederlandse nationaliteit heeft, werd geweigerd. Het feit dat betrokkenes zus L(...) A(...) legaal in België verblijft, geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Evenmin het feit dat betrokkene samenwoont met zijn zus en haar gezin. Hij toont immers niet aan dat zij de mantelzorg van zijn zus behoeft. Een repatriëring naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkenes zus kan betrokkene regelmatig komen bezoeken in Togo en vanuit België contact houden via moderne communicatiemiddelen. Een repatriëring naar Togo vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van betrokkene. Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.”

Hierboven kan aldus een uitvoerige motivering worden gelezen betreffende het kiezen voor de termijn van 3 jaar zoals bepaald in artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Het is de Raad niet duidelijk waar verzoeker op doelt als hij stelt dat het inreisverbod quasi automatisch wordt opgelegd of dat er geen of geen afdoende onderzoek is gedaan naar de specifieke omstandigheden. Verzoeker toont op geen enkele concrete wijze in welke zin de bovenstaande motivering niet of niet voldoende is of met welke omstandigheid er geen rekening is gehouden. Verzoeker beperkt zich tot algemene stellingen en dit volstaat uiteraard niet.

Waar verzoeker nog aanhaalt dat er in de bestreden beslissing niet wordt nagegaan of hij geen belangen zou hebben in andere landen van de Europese Unie, kan de Raad enkel vaststellen dat verzoeker zelf op geen enkele wijze stelt dat hij belangen heeft in andere landen van de Europese Unie, of met welke belangen de bestreden beslissing niet of niet voldoende rekening heeft gehouden.

Ten slotte stelt verzoeker dat hij niet is gehoord betreffende zijn gezinsleven.

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij haar grief dat zij, voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing, niet werd gehoord, moet zij aannemelijk maken dat de bestreden beslissing mogelijk anders had kunnen zijn mocht zij zijn gehoord. Immers, niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure levert een schending van dit recht op, en niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen leidt stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad dus aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een inreisverbod hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

Verzoeker betoogt dat hij had kunnen aangeven dat hij hier samen met zijn zus leeft. Hij stelt ook dat hij hier een broer heeft en een schoonzus met wie hij een gezin vormt.

De Raad kan enkel vaststellen dat verzoeker zichzelf tegenspreekt nu hij eerst stelt samen te leven met zijn zus, met wie hij een aanvraag gezinshereniging heeft ingediend die werd geweigerd, en plots stelt dat hij een broer en een schoonzus heeft met wie hij een gezin vormt. De Raad kan niet anders dan

vaststellen dan dat, met betrekking tot zijn zus, hij zich beperkt tot het louter vermelden van de zus zonder iets aan te brengen wat erop zou kunnen wijzen dat hij specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van het aangevochten inreisverbod hadden kunnen beïnvloeden. In die omstandigheden kan verzoeker zich niet op dienstige wijze beroepen op de schending van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur of als algemeen beginsel van Unierecht. Bovendien kan in bovenstaande geciteerde passage uit de bestreden beslissing worden gelezen dat er ook betreffende de zus van verzoeker wordt gemotiveerd. Waar verzoeker plots spreekt over een broer en een schoonzus kan de Raad enkel vaststellen dat het hier gaat om loutere beweringen. Verzoeker toont hiermee ook niet aan hoe deze specifieke omstandigheden de uitkomst van de bestreden beslissing hadden kunnen veranderen.

Het enig middel kan niet worden aangenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien september tweeduizend achttien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC